

Denník nespokojného suseda

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Ladislav Mrena	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Druhé (2023)	Ladislav Mrena

O knihe

Bývanie, akékoľvek, so sebou prináša rôzne netypické situácie. Občas sa stane, že aj keď sú vaše úmysly na začiatku dobré, vyustia v spleť náhod a situácií, z ktorých len tak ujsť nie je koncom, ale začiatkom.

Úsmev nestojí nič a prináša mnoho. Obohacuje toho, kto ho prijíma bez toho, že by ochudobnoval toho, kto ho dáva. Trvá chvíľku, ale spomienka naň je niekedy večná. Nikto nie je taký bohatý, aby sa bez neho obišiel - a nikto nie je taký chudobný, aby ho nemohol darovať.

Ján Werich

Jún

1. Júna

Prisťahoval som sa do nového činžiaku. Konečne. Podarilo sa mi našetriť dostatok peňazí, aby som mohol zaplatiť nájomné vopred. Je to neuveriteľná eufória. Konečne budem bývať vo vlastnom priestore, kde mi nikto nebude prikazovať, čo mám robiť a kedy. Strašne sa teším na ten pokoj a kľud. Budem vstávať kedy sa mi zachce, jesť čo sa mi zachce a kedy sa mi zachce. Je to skvelý pocit. Už som to doma nevydržal s rodičmi a súrodencami, ktorí mi nikdy nedali pokoj.

Byt je síce menší, jednoizbový, ale pre mňa to úplne stačí. Veď na tom v konečnom dôsledku vôbec nezáleží. Dôležité je, že je to môj osobný priestor. Nikoho sem nevpustím, keď sa tak rozhodnem. Mám kúpeľňu s tečúcou teplou vodou, mám balkón, aj keď menší. Obývačku prepojenú s malou kuchyňou, kde si budem variť super jedlá. Mikrovlnku, na rýchle zohriatie. Samostatný záchod, jednu vstavanú skriňu v spálni s posteľou a zopár skriniek potrebných na veci. To všetko tu už bolo. Ja som si doniesol televízor, osobné veci na prácu a oblečenie. Nič viac nepotrebujem. Neviem si predstaviť, ako žijú ľudia, ktorí neustále hromadia veci a naplňajú všetky skrine. Veď to vôbec nie je potrebné. Toto, čo mám, úplne postačuje. Možno zopár drobností a hotovo. Milujem to tu. Všetko je tu perfektné. Už sa teším na párty, ktorú usporiadam.

3. Júna

Susedia na mňa zavolali políciu.

Že vraj sa niektorý zo susedov sťažoval na strašný hluk z môjho bytu. Párty ešte ani poriadne nezačala, bolo myslím deväť hodín večer, a hneď skončila. Zabúchali na dvere dvaja policajti a povedali slušne, že tu býva mnoho starších ľudí a detí, ktoré potrebujú spať. Takže, nech sa krotím v hudbe. Čudné, pretože hudbu sme ani nestihli pustiť. Tak som súhlasil. Kamaráti navrhli, aby sme radšej vybehli do baru, nech zbytočne nedráždime susedov. Súhlasil som. Toho večera som sa ale moc nezabával. Neustále som premýšľal, ktorý zo susedov to mohol byť. Musím zistiť, kto všetko býva okolo mňa. Bývam na 5. poschodí zo siedmich, medzi dvomi bytmi.

4. Júna

Dnes som mal upratovací deň. Chcel som to tu trochu viac vyčistiť, aby sa všetko krásne všetko ligotalo. Kuchyňa mi dala zabrať. Ale zvláštne je, že aj keď som použil voňavé prostriedky, stále je v kuchyni cítiť nejaký slabý zápach. Akoby niečo staré a kyslé. Neviem, čo to môže byť. Najbližšie kúpim agresívnejší prostriedok a prebehnem kuchyňu znovu. Určite sa mi ju podarí vyčistiť. To predsa nemôže byť problém.

Potom som si otvoril pivo na balkóne a užíval si hrejivého dňa. Bolo to perfektné. Je to tu paráda. Skoro ako raj.

7. Júna

Znovu na mňa zavolali políciu.

Nerozumiem tomu. Nemal som párty, nemal som pustenú hudbu. Pozeral som televízor, akurát šiel hokej. Áno, možno som bol trochu hlučnejší, keď naši dali gól, ale to predsa nemôže nikomu vadiť. Bol som prekvapený, keď mi policajti zazvonili pri dverách. Znovu to isté. Snažil som sa im vysvetliť, že pozerám televízor, ale boli neústupčiví. Tak som im slušne povedal, že sa zdržím hlasitých zvukov. Musím naozaj zistiť, kto zo susedov ich stále volá. Možno sa s nimi stačí iba porozprávať a všetko bude v poriadku. Niečo musím vymyslieť. Snáď sa to všetko vyrieši, lebo toto ma tak trochu štvie. Ja nie som konfliktný človek, ale toto mi vadí. Inak je všetko super.

9. Júna

Zistil som, že v kuchyni chýbajú nejaké nevyhnutné veci. Aj keď majiteľ bytu tvrdil, že všetko tu je, nedokážem nikde nájsť obyčajnú škrabku na zemiaky. Už som hľadal všade. Možno ju niekto zlomil a zahodil. Tak isto je tu len jeden ostrý nôž, ktorý je dokonca tupý, takže aj ten potrebujem. Plus tĺčik na mäso. Pôjdem si kúpiť tieto drobnosti, aby som si mohol variť honosné jedlá. Už sa teším na vyvárať. Rezne so zemiakmi, guláš, rizoto a podobne. Chce to len trochu času sa aklimatizovať.

10. Júna

Bol som v obchode. Najbližší obchod je vzdialený asi kilometer. Síce majiteľ bytu tvrdil, že je obchod na pár krokov, ale to bol asi vtip. To nevadí. Prešiel som sa. Bolo

pekne. Táto časť dediny je pre mňa neznáma. Sú tu mnohé uličky, ktoré nepoznám, ale nestratil som sa. V najhoršom prípade použijem navigáciu v mobile. Keďže ešte nemám auto, tak všetko riešim pešo. Možno si kúpim bicykel alebo kolobežku. To je super nápad. Idem si hneď nejaký bicykel pozrieť na nete.

14. Júna

Ukradli mi bicykel.

Neviem ako sa to mohlo stať. Kúpil som si ho len včera. Bol čisto nový. Šiel som s ním do obchodu kúpiť ešte zopár vecí do kuchyne a kúpeľne. Zamkol som ho pred obchodom, s úplne novým zámkom. Bol som vnútri iba desať minút a bol preč. Nezostal po ňom dokonca ani stojan na bicykle. Aj ten zobrali. Ja to vôbec nechápem. Som tu sám, a tak si musím sám pomôcť. Šiel som hneď na políciu. Nejaký čas trvalo, než som ju našiel. Tam som stretol práve tých dvoch policajtov, ktorí boli u mňa už dvakrát. Po vypísaní krádeže skonštatovali, že to tu je bežné. Že nové bicykle sú príliš veľkým lákadlom pre určité sociálne skupiny ľudí. Inak povedané, mysleli to tak, že je mojou chybou, že som si bicykel kúpil a nechal ho pred obchodom pre cigáňov. Taká sprostosť. Fakt som nasratý. Toto som ešte nezažil. Musím sa z toho čím skôr oklepať. Vrhnem sa na prácu, aspoň budem myslieť na iné veci. To mi pomôže.

16. Júna

Včera som chcel celý deň pracovať, ale neustále ma rušilo kvapkanie vody z kohútiku. Keďže som grafický dizajnér a pracujem z domu na notebooku, mám rád pokoj a ticho pri práci. Vtedy sa viem najlepšie sústrediť a dostávam najlepšie nápady. Včera som sa ale vôbec nevedel. To neustále kvapkanie ma fakt štválo. Tak som sa pustil do opráv. Zistil som, že vodovodné batérie sú v hroznom stave. Všade samý vodný kameň. Keď som chcel jeden vyčistiť, náhodou som odtrhol závit na batérii. Tým pádom tam perlátor už nedrží a voda teraz kvapká ešte viac. Skôr tečie, ako kvapká. Je to strašné. Hocijako som utiahol závit na batérii, voda nechce prestať tiecť.

Snažil som sa potom dovolať majiteľovi bytu, ale ozvala sa iba odkazová schránka. A keďže bola sobota, už som náhradný diel nemal kde zohnať. Takže, teraz čakám do pondelka, aby som mohol vybehnúť kúpiť nový perlátor,

alebo niečo, s čím to opravím. Budem potrebovať aj nejaké náradie. Snáď nájdem nejaký dobrý obchod, kde mi budú vedieť poradiť. Som si istý, že budú mať na sklade takéto bežné veci.

Od kedy to tečie, neviem pracovať. Ani sa o to nesnažím. Viem, že by mi to nešlo. Dost' by mi pomohlo, ak by som si zvykol na hudbu a slúchadlá. To by vyriešilo mnohé problémy aj do budúcnosti. Možno to skúsim.

18. Júna

Kohútiky stále tečú. Náhradné diely nemali. Našiel som len jedno malé železiarstvo, a že vraj iné tu ani nie je. Bolo skoro až pri železnici, čo je na druhej strane dediny. Skoro hodina cesty tam, keďže nemám bicykel.

V železiarstve sa mi snažili pomôcť, ale nič nemali na sklade. Ale objednali mi potrebné diely a do týždňa by vraj mali prísť. Ale aspoň som kúpil sadu kľúčov, aby som mohol potom závit odkrútiť. Aspoň niečo. Po ceste späť som sa zastavil aj v drogérii a kúpil najagresívnejšie čistiace prostriedky, aké som našiel. Podľa popisu vyčistia všetko a zostane iba vôňa. Myslím, že špina a zápach v kuchyni nemajú šancu. Už sa teším na tú čistotu a vôňu. Premýšľam, že si kúpim nejaký pekný obrus na kuchynský stôl a nejaké malé jednoduché kvety do okna. Keď to bude čisté, nech je to aj vizuálne pekné. Myslím si, že je to dobrý nápad.

19. Júna

Smrad neprestal.

Tie čistiace prostriedky neurobili vôbec nič. Zbytočne som vyhodil kopec peňazí. Vydrhol som celú kuchyňu a aj napriek tomu tam ten smrad zostal. Dokonca sa zápach chémie zmiešal s tým predošlým zápachom a teraz mi z toho slzia oči vždy, keď vstúpim do kuchyne. Musel som otvoriť všetky okná a riadne vyvetrať, aj keď vonku lialo ako z krhly, inak by som sa asi zadusil. Že vraj vôňa zostane po očistení, tvrdili na obale. Vydrbaní čuráci sú to. Keby sa mi výrobca dostal do rúk, tak mu v tom vymáčam ruky. Neviem z akej sračky je robený ten čistiaci prostriedok, ale pália ma ruky. Ja debil som si nezobral rukavice na ochranu. Mohli to aspoň napísať k tomu návodu, hajzli. Dúfam, že to pálenie prestane, lebo takto sa nič nedá robiť. Dal som si nato krém NIVEU, ale tá je na suchú kožu, nemyslím si, že mi pomôže. Budem musieť

nájsť lekárne a kúpiť si pre každý prípad nejaký krém na takéto prípady. To sa vždy zide.

Potom som ale zistil pôvod zápachu. Keď som odtiahol vysokú skriňu v kuchyni, za ňou bol vetrací otvor. Je celý plesnivý a zanesený ani neviem čím, bojím sa tomu aj priblížiť, aby na mňa niečo nevyskočilo. Netuším, prečo je tam a ani kam vedie. Je isté, že nesmeruje von. Podľa toho, čo som zistil, ide buď hore alebo dole, cez susedov. Možno má každý byt podobný otvor, ktorý prechádza, ako šachta bytmi, neviem. Nič podobné som v bytoch ešte nevidel.

Snažil som sa znovu dovolať majiteľovi, ale stále sa ozýva odkazová schránka. Prečo má vypnutý mobil? Nechápem. Keď som s ním podpisoval nájomnú zmluvu, tvrdil, že si mobil nikdy nevypína, a že mu môžem hocikedy zavolať. Dokonca aj v noci. A prd. Potrebujem s ním prebrať tieto veci, nech sa vyriešia čím skôr.

Ten tečúci kohútik ma privádza do šialenstva. Idem spať, dnes sa mi nič nechce. Potrebujem sa vyspať aby som bol zase kľudný. Spánok mi prospeje.

20. Júna

Moc som sa nevyspal.

Neustále ma budil ten kohútik. Vždy, keď som zavrel oči a už to vyzeralo, že konečne zaspím, sa voda roztekla, akoby niekto pustil silnejšie prúd vody. Skontroloval som to a zistil som, že sa pravdepodobne v noci mení tlak vody v čínžiaku, a ten spôsobuje náhle prúdenie vody. Alebo sa susedia v noci kúpu, či niečo umývajú. Možné je tu už všetko.

Zavrel som obe dvere, aby som ten kohútik nepočul, ale v noci v tichu je to strašne počuť. Žiaľ, trpím plytkým spánkom, čo znamená, že potrebujem úplné ticho, aby som zaspal, a to momentálne nie je možné.

Potom som dal do umývadla vedro, a do neho uterák, aby stlmil zvuky vody. Na chvíľu to pomohlo a myslím, že som na nejakú hodinu zaspal, keď vtom ma zobudil zápach z kuchyne. Strašný smrad. Ako výkaly. Skoro ma naplo. Musel som zas otvoriť okná. Hluk z ulice ma ale rušil, tak som moc nespál. Musím sa dovolať majiteľovi a vyriešiť tieto problémy. Inak to nejde. Začínam byť nevyspatý a mrzutý, čo sa odzrkadľuje na mojej nálade. Pracujem iba sporadicky, čo nie je dobré. Na šťastie, nemám momentálne žiaden deadline

a niečo som si včas nadrobil, takže to nie je až taký problém. Hneď, ako sa to vyrieši, sa vrhnem na robotu.

22. Júna

Konečne som sa dovolal majiteľovi. Veľmi sa ospravedlňoval, že nezdvíhal, ale je mimo Slovenska, na dovolenke. O všetko sa ale postará. Zavolá nejakého známeho, ktorý býva v rovnakom okrese a príde všetko opraviť. Som rád. Už som sa naozaj začal báť. Našťastie bude čoskoro všetko v poriadku. Teraz som pokojný a idem oddychovať na balkón s pivom v ruke. Kúpil som si novú knihu a veľmi rád sa do nej konečne pustím. Dlhو som čakal na jej vydanie a je, že vraj, úžasná. Teším sa.

24. Júna

Videl som potkana.

Nie som si úplne istý, či som dobre videl. Bolo to v noci, keď som si šiel do kuchyne po pohár vody. Nezažal som svetlo, aby ma to neprebralo a zrazu som zbadal tmavý tieň. Prebehol predо mnou smerom cez kuchyňu. Mieril ku skrini, za ktorou je ten vetrací otvor. Je možné, že sa dokázal potkan pretlačiť cez 4 cm medzery? Ťažko povedať. Pravdepodobne som ale videl dobre, nezdá sa mi, že by som spal a snívalo sa mi. Myslím, že nie. Ak je to ale pravda, tak to musím nahlásiť tomu pánovi, čo príde opraviť všetko. Nechcem, aby mi tu behalo divoké zviera, ktoré prenáša určite kopec chorôb. Fuj! Najlepšie by bolo, keby ten otvor nejakým spôsobom zapečatil. Uvidím, čo povie ten pán. Už by mohol naozaj prísť. Zatiaľ nikto ani nevolal, ani tu nebol. Snáď príde čím skôr.

25. Júna

Napadlo ma, že som sa ešte poriadne nezoznámil so susedmi. Tak možno by bola vhodná príležitosť. Vymyslel som také malé kartičky, niečo ako pohľadnice, na ktorých je milý obrázok s mojou vlastnou grafikou. Na druhú stranu dám nejaký jednoduchý, ale výstižný text ohľadom toho, že som tu nový, že som mladý grafik, ktorý pracuje z domu a má rád pokoj a ticho. Prípadne, pridám ešte, že chcem, aby boli medzi nami dobré susedské vzťahy a že prijmem konštruktívnu kritiku voči môjmu bývaniu, ak nejakú budú mať. A tak nejakو podobne. Niečo, čo vypovie o tom, že nerobím hluk a mám rád ticho. Snáď to pochopia a prijmú.

Narátal som 22 bytov, mimo mňa. Toľko som vytlačil kartičiek a pôjdem ich rozdať. Alebo ich zasuniem za škáru vo dverách a oni si ich nájdu, keď pôjdu domov. Myslím si, že je to dobrý nápad. Som si istý, že sú to rozumní ľudia. Kto vie, možno mi niektorá dobrá babička donesie aj koláče alebo teplú polievku. To by bolo pekné. Na oplátku jej môžem vymeniť žiarovku, niečo opraviť. Idem nato.

Napadlo ma, že musím zbehnúť aj do obchodu. Míňajú sa mi základné potraviny. Musím toho kúpiť viac. Ale nechce sa mi to teperiť z tej diaľky. Možno si objednám taxík. Myslím, že to je dobrý nápad. A kúpim si nejakú dobrú šunku. Minule som tam myslel nejakú zazrel. Určite bude skvelá. Zbiehajú sa mi slinky. Vyrážam do akcie.

26. Júna

Zase som ho videl. Toho potkana. A myslím, že mi ukradol šunku. Ako sa tá kurva dostala do chladničky? To nechápem. Zabudol som ju zavrieť? Ako vôbec ten potkan vie, že mám šunku v chladničke? A ako vie vyliezť po dverách? Veď sú hladké, sakra. Nechápem to. Kým som sa spamätal z polospánku, bol fuč. Zase utiekol smerom k tej skrini. Už ma nasral. Ak dnes nepríde ten pán opravár, tak tú dieru zalátam aj doskami, keď bude treba. Sem sa už nedostane, to je isté. Skontroloval som potom dvere na chladničke a boli pootvorené. Zo šunky zostal len kúsok, aj to obhryzaný. Fuj! Musel som ju vyhodiť. Našťastie som v chladničke nemal nič iné otvorené, a ostatné vyzeralo nedotknuté. Ten zmrd hnusný išiel určite hneď po šunke.

Zvyšok dňa som pracoval. Na kvapkanie z kohútiku som si celkom zvykol. Až tak to nevnímam. Aspoň, že dokážem trochu pracovať. Pôjdem si ale do nejakého elektro obchodu kúpiť tie slúchadlá. Predsa to vyskúšam. Mám ten pocit, že to bude lepšie pri hudbe. Určite sa tým aj ukludním. Nejaký som stále podráždený. Nebývam taký a vadí mi to.

28. Júna

Stretol som pri výťahu suseda, keď som sa vracal zo železiarstva. Držal v ruke všetky moje kartičky a s hnevom mi ich vrátil. Predstavil sa ako pán domovník, ktorý sa tu stará o poriadok. Že vraj tu majú svoje dlhoročné pravidlá a nemienia podporovať žiadnu sektu! Akú sektu, do riti. Veď som tým nič zlé nemyslel. Bolo to iba priateľské gesto na privítanie. A on ma zdrbal ako takého malého chlapca. Síce

domovník vyzerá, že má sto rokov, ale nadávať vie ako chorá vrana. Vôbec ma nepustil k slovu. Hocičo som potom povedal, nič neakceptoval. Povedal, že tu musím striktné dodržiavať všetky pravidlá, lebo tu žijú starí ľudia. Nestripia hlasitú hudbu, večierky, alkohol ani drogy. Nakoniec povedal, že spíše všetky tie pravidlá na papiere a hodí mi ich do schránky, aby som si ich mohol naštudovať. Čo to do riti je? Aké papiere s pravidlami? Koľko toho do boha bude? Potom sa odšuchtal do výťahu a odišiel. Netuším, na ktorom poschodí býva, ani ako sa volá. Kým ma to napadlo, bol preč. Ešte hodnú chvíľu som v sebe spracúval tie jeho slová. Až sa mi slzy začali tlačiť do očí. Tak toto sa mi už dávno nestalo. Som z toho v šoku. Idem si dať horúci kúpeľ, aby to zo mňa vyšlo. To mi pomôže. Potrebujem relax.

29. Júna

Vytopil som susedov. Nevie ako sa to mohlo stať. Napustil som si vaňu a vliezol do nej. Po asi pol hodinke niekto búchal na dvere. Rýchlo som sa obliekol a otvoril. Bol to pán domovník. Rozzúrený buchal, že vraj som vytopil susedku podo mnou. Že prečo vystrájam vo vani. Načo si napúšťam vaňu. Prečo sa nemôžem rýchlo osprchovať ako normálni ľudia. Alebo mi to moja sekta nedovoľuje? Aká sekta zas? Bože, tento dedko je totálne mimo. Mám pocit, že si vymýšľa bludy, len aby ma mohol zdrbať. Potom povedal, že nech vaňu láskavo vypustím, aby mohli dať do poriadku byt podo mnou. Že on zbytok už vyrieši, ale nech na vaňu už zabudnem. Hovoril niečo o tom, že sú v tomto činžiaku slabé rúrky, ktoré pod tlakom vody pretekajú. Preto sa tu nikto nekúpe, iba sa rýchlo sprchujú. Nakoniec dodal, že my mladí nemáme žiadnu úctu k starším, a preto vystrájam už aj pri kúpaní.

Toto je snáď sen, čo sa tu deje. Nedokážem pochopiť, ako sa môžu diať takéto divné veci v jednom byte. Už nech príde ten opravár a všetko mu poviem. Asi si to začnem spisovať. Mám pocit, že toho bude viac.

30. Júna

Náhradný perlátor zo železiarstva nepasoval. Mal iný závit. Vôbec tam nesedel. Nedá sa natočiť, takže problém pretrváva. Nemienim už do toho železiarstva ísť, pretože si nemyslím, že mi pomôžu. Nechám to na toho opravára. Zatiaľ to bude, žiaľ, tiecť.

...neskôr toho dňa.

Celý deň prší. Od rána bičuje dážď so silným vetrom. Nevieam, ako veľmi je silný ten vietor, ale mám pocit, že je to hurikán. Okná pretekajú. V kuchyni aj spálni dobre netesia. Voda sa leje dnu ako z vodopádu. Nahádzal som tam uteráky a záchodový papier, lebo už nič iné nemám. Keď to nepomôže, budem musieť siahnuť po mojom oblečení. Snažil som sa nájsť problém u tých okien, ale nevyznám sa v tom dobre. A keď otvorím okno, prší priamo dnu, takže to neviem teraz vyriešiť. Musím len dúfať, že tento silný dážď dlho nepotrva. Väčšinou to tak bývalo, ale dnes to je peklo. Dokonca je počuť ten vietor zo šachty na záchode a aj z toho vetracieho otvoru v kuchyni. Píska to tu a fučí, ako na vlakovej stanici. Nemyslel som si, že taký zvuk vôbec existuje, ktorý tu počujem. Akoby to bola úplne nová tónina. Tak vysoká, že mi drnčí bubienok. Pozeral som na nete počasie a malo by to už prestať. Snáď čoskoro. Momentálne sedím na posteli a čakám. Asi si pustím radšej nejaký film, aby som myseľ zaujal niečím iným.

Júl

2. Júla

Pokazil sa mi televízor.

Akurát som pozeral formulu, keď som zrazu začul divné zapraskanie. Hovorím si, čo to je? Najprv ma napadlo, že asi ten potkan znova hľadá moju šunku. Tak som vybehol do kuchyne s hučaním, aby som ho odplašil. Ale nebol to on. Pozrel som sa pre istotu aj do chladničky, či sa tá potvora nenaučila zatvárať za sebou dvere. Našťastie nie. Zrazu znova zapraskanie, tentokrát hlasnejšie. Ale už som vedel, čo to je. Električka. Do riti, zásuvka. Trielil som späť k televízoru a tam vidím, že spoza elektrickej zásuvky, v ktorej som mal predlžovačku, a v nej televízor, sa blýska ako pri búrke. Vtom sa televízor vypol a zástrčka zapraskala. V tej chvíli som nevedel, čo skôr. Báľ som sa chytiť hocičoho, čo je zastrčené v zásuvke, aby ma to nekoplo. Tak som začal hľadať ističe. Našiel som ich v skrini, na vrchu poličky za starou debničkou. Nevedel som, ktorý istič je ten správny, tak som vypol všetky, pre istotu. Žiaľ, televízor som už nezachránil. Neskôr, keď som zapol späť ističe, a vyskúšal televízor v inej zásuvke, som zistil, že to prepätie ho zabilo. Ani ťuk. Koniec. Môžem ho vyhodiť. Ešte ho možno skúsím dať opraviť, či tam neodišla iba poistka. Do vtedy ale budem, žiaľ, iba na notebooku. Na nový televízor momentálne nemám. Keďže málo pracujem, moc ružovo to s výplatom nevyzerá. Takže, uvidíme ako to doriešim. Do tej zásuvky som už nič nenapojil. Potiahol som predlžovačku krížom cez izbu a zapojil inde. Volal som majiteľovi, zas nedvíhal. Ako inak. Tak som si povedal, že to vyriešim sám. Zavolať som elektrikárom a vysvetlil situáciu. Povedali, že pošlú nejakého technika. Akurát ho čakám. Uvidím čo povie.

3. Júla

Elektrikár prišiel až dnes ráno. Zobudil ma o 06:30. Myslel som, že vyskočím na strop, keď som začul zvonček. Nevedel som, čo sa deje. Hneď ma napadlo, že som zas niekoho vytopil, alebo som mal nahlas hudbu, alebo televízor, ktorý je pokazený. Už neviem. Bol som ešte v polospánku.

Keď pán elektrikár otvoril tú pokazenú zástrčku, úplne jasne som videl v jeho očiach, že také niečo ešte za jeho

tridsaťročnej praxe nevidel. O chvíľu nato sa vystrel a povedal, tak takéto niečo som za svoj život nevidel. Hneď som sa ho spýtal, že koľko rokov pracuje ako elektrikár. Povedal, že tridsaťpäť. Myslel som si, odvetil som. Ale šok z jeho očí nezmizol počas celej doby čo to opravoval. Normálne mal strach v očiach. Ako keď vidíte nejakú neuveriteľnú hrôzu. A neustále sa obzeral dokola akoby sa báľ, že sa to tu zrazu rozpadne a plafón mu padne na hlavu. Bola to zaujímavá návšteva, tento elektrikár. Pracoval asi pol hodinku, niečo tam trhal, niečo cvakal, niečo skrutkoval. Nakoniec skonštatoval, že urobil maximum čo sa dalo, ale že on osobne by tú zástrčku už nepoužíval. Super, vravím si. Tak som na tom istom. Vypýtal si tridsať eur, dal mi blok a vystrelil von z bytu. Mám pocit, že jeho prvá cesta z tohto bytu bola najprv do krčmy, naliať si poriadnych panákov a pív, potom domov pobožkať deti a pomilovať manželku. Prečo? Pretože prežil aj toto. Od dnes bude každý jeho nový deň krajší, pivo bude chutiť ako nebeský nektár a manželka bude zrazu tou najkrajšou ženou na svete. Nemáte začo, pán elektrikár!

Ja som v tomto byte zostal a pravdupovediac som mu závidel, že tu musel stráviť iba pol hodinu a už to má za sebou. Účtenku som si odložil a dám ju preplatiť majiteľovi, samozrejme. To mi ale teraz nijako nepomôže, keď tú zásuvku používať aj tak nemienim.

5. Júla

Bol som si kúpiť tie slúchadlá. Keď už nemám televízor, tak aspoň nech na notebooku môžem pozeráť filmy. Elektropredajňa je tu malá, nedá sa to porovnať s predajňami vo veľkých mestách. Vo vonkajšej vitríne majú vystavených kopec slúchadiel zabalených v krabici. Ale keď som sa na ne spýtal, len s úsmevom skonštatovali, že sú to prázdne krabice na ozdobu. To isté aj v regáloch. Tam mali dokonca takú vysokú vrstvu prachu, že vytvárala koberec. Niečo ale predsa, našťastie, vytiahli, a to som si kúpil. Nebude to žiaden zázrak, čisto čínsky produkt, ale lepšie ako nič.

Po ceste som bol aj v potravinách, kvôli nejakým základným veciam. Snažil som sa kupovať tak, aby to ten hnusák potkan nevedel zjesť. Čiže uzavreté nádoby a hrubé konzervy.

Potom mi volali kamaráti, že by sa niekedy zastavili a doniesli pizzu a piva. Bol som z toho nadšený, súhlasil som.

Ešte mi budú volať. To volanie bol ako jemný závan vetra. Hneď sa mi zlepšila nálada a kúpil som si hneď zopár pív na oslavu. Kúpil som aj malý kvet v črepníku, na ospravedlnenie pre susedku, ktorú som, údajne, vytopil. Rád by som sa jej ospravedlnil osobne a ubezpečil ju, že som to nemal v úmysle a pokúsím sa nekúpať. Bude to ťažké, pretože sa od detstva rád kúpem a bude mi to chýbať. Dnes podvečer k nej zbehnem. Snáď sa nehnevá.

6. Júla

Bol som za susedkou podo mnou, ako som plánoval, ale nikto neotváral. Zvonil som, klopal som niekoľkokrát a nič. Pravdepodobne nebola doma. Tak som nechal ten kvet pri dverách aj s odkazom a ospravedlnením. Tiež som napísal, že sa môže hocikedy zastaviť na kávu alebo čaj a môžeme prebrať, čo sa vlastne stalo. Stále mám z toho zmiešané pocity. Neviem si pomôcť. Uvidím, či kvet zaberie. Snáď sa neurazí.

7. Júla

Kvet očividne zabral.

Mal som nečakanú návštevu, ale doteraz som z toho v šoku, čo sa vlastne udialo, pretože niečo podobné som videl len vo fantasy filmoch. Ešte stále som z toho roztrasený a šokovaný.

Akurát som vtedy trochu pracoval, keď sa ozvalo zaklopanie. Najprv slabé. Zložil som si slúchadlá, či som dobre počul. Či to nie je ten sprostý kohútik v kúpeľni. Ale potom sa ozvalo zaklopanie znovu, silnejšie. Otvoril som a tam stála nejaká staršia pani zabalená v zelenom župane, s mojím odkazom v ruke. Mohla mať tak okolo päťdesiatky. Vlasy mala odfarbené na červeno-hnedú, ako to robievajú babičky, aby si zakryli šediny. Usmievala sa ako malé nevinné dievčatko. Oči sa jej leskli od čirej radosti, že ma vidí. Samozrejme hneď ma napadlo, že to je susedka podo mnou, ktorú som vytopil. Predstavil som sa a pozval ju dnu. Predstavila sa ako pani Hegedúšová. Povedala, že našla môj odkaz, a ten kvet ju veľmi potešil. Že kvet už nedostala aspoň dvadsať rokov. Že síce som na ňu mladý, ale ona s tým nemá problém. Tomu som v tej chvíli úplne nerozumel a išiel som jej urobiť čaj, ktorý si vypýtala. Bol som v kuchyni asi päť minút. Keď som sa vrátil aj so šálkou čaju, skoro mi vypadla z rúk. Susedka ležala na mojej sedačke úplne nahá. Presne

ako ju Boh pred tisíc rokmi stvoril. Keď som zbadal tie jej zvráskavené, ovisnuté prsia a zarastený rozkrok, ktorý pamätal aj Uhorsko, myslel som, že oslepnem. Zavrel som oči a zastal. Otočil som sa chrbtom a vravím. Panebože, čo to robíte? Ona v rozpakoch, že veď som jej poslal kvet a dal pozvánku na čaj, a to znamená medzi vami mladými sex, nie? Och môj Bože! Čo sa to tu deje? Čo za ľudia tu bývajú? Tak som jej rýchlo vysvetlil, že mi išlo len o ospravedlnenie za to vytopenie. Nič viac. Nemal som v úmysle s ňou mať žiaden sex a nemienim ho mať. Potom som ju požiadal aby odišla. Nasratá sa dvihla z postele, zabalila späť do svojho županu a pomaly kráčala von. Po ceste som stihol zahliadnuť ešte raz tú jej „krásu“ medzi nohami a ovisnutý zadok, keď sa na mňa otočila. Strelila mi facku. Takú poriadnu, mľaskavú. Vtedy mi pohár s horúcim čajom spadol na podlahu, rozbil sa a obliat nohu. Páli to ako šľak ešte stále a možno páliť ešte bude, aspoň pár dní. Šokovaný z facky som sa nezmohol ani na slovo. Ona utrúsila niečo v zmysle, že nahú ženu gentleman nesmie odmietnuť. Je urazená a odchádza. Keď za sebou zavrela dvere skoro som sa rozplakal. Neviem čo pálilo viacej, ten horúci čaj na nohe, facka od pani Hegedúšovej alebo ten vnútorný pocit, že som zlyhal na celej čiare. Jednému som bol ale vďačný, že aj napriek tomu, že som sex už dlho nemal, môj penis zostal v kľude. Čo znamená, že ma takéto veci nepriťahujú a tým pádom som naďalej zdravý. Jedno je ale isté. Odteraz žiadne kartičky, žiadne odkazy, nič!

10. Júla

Mám nočné mory.

V snoch neustále vidím pani Hegedúšovú a jej chlpatý rozkrok. Budím sa spotený a vystrašený uprostred noci. Myslím, že aj kričím zo sna, pretože som sa párkrát prebral na vlastný krik. Ak to nebol niekto zo susedov. Myslel som si, že nič horšie ako zlý spánok sa mi už nemôže stať, a zrazu prišli tieto nočné mory. Tak spotený, ako bývam, som nebol, ani keď som ležal na pláži v Grécku. Úplne som už stihol prepotiť komplet prádlo aj paplón. Musím si všetky veci dať vyprať, pretože už nemám žiadne náhradné prádlo na spanie. Možno si zájdem kúpiť nové. Je možné, že sa mi zide. Bože, ako som unavený. Nestačí, že zle spávam, tak teraz ma ešte aj pani Hegedúšová prenasleduje v spánku. Jej chlpatý nahý rozkrok neviem vypustiť z hlavy. Vždy keď zavriem oči, bum, a je tu. Dúfam, že to čoskoro skončí, lebo mám pocit, že z toho zošaliem. Asi sa radšej pustím do roboty, nech mi

mysleť pracuje na iných myšlienkach. Idem aj oprat'. Operiem všetko, kašlem na to. Nahádzem plný bubon, nebudem sa srať.

11. Júla

Asi sa odtrhol bubon na práčke.

Nahádzal som včera všetky veci do prania. Na full bola plná. Pustil som program na 90, nech sa zbavím všetkých baktérií. Potom som si sadol k notebooku a založil slúchadlá na hlavu. Asi po hodine som počul hukot. Bol výrazný, pretože prerazil aj cez hlasitú hudbu. Zložil som slúchadlá a utekal k práčke. Skákala, akoby bola živá. Desať centimetrov do výšky. Keby bola súťaž v skákaní práčok, bezpodmienečne by vyhrala tá moja. Strašne som sa zľakol. A vtom, BUM! Niečo plechové zarachotilo v práčke, a vážne som videl záblesk bieleho svetla cez sklenené dvierka práčky. Odskočil som, tak som sa zľakol. Bolo to ako blesk z neba. Hneď potom plechové rinčanie. Motor bežal ďalej, a snažil sa bubon stále točiť vo vysokých otáčkach, ale odtrhnutý bubon sa začal šúchať vo vnútri práčky. Pravdepodobne sa odtrhol jeden z držiakov bubna. Stál som tam asi meter od práčky a bál sa pohnúť. Práčka ožila ešte viac, a momentálne trhala rekordy v skákaní. Jej kovové nohy dopadali na obklady a tie, pod ťarchou a tlakom, praskali. Buchot a rachot sa ozyval určite celým činziakom, to som si istý. Po pár sekundách sa rýchlo točiaci bubon zrazu zasekol, akoby mu niekto strčil palicu do kolesa, a zastal. Ozval sa ďalší rachot, skoro ako výstrel do plechu. Oči mi skoro vypadli z jamiek. Neveril som tomu, čo vidím. Motor práčky ale bežal ďalej. Stále sa snažil točiť zaseknutý bubon, a zvnútra vychádzal zvuk iskrenia. Namáhal sa. Rachotanie prechádzalo do pískania. To sa stále stupňovalo. Ja som si zakryl uši dlaňami. Už som čakal najhoršie. Vedel som na isto, že k tej potvore sa nepriblížim, pretože určite vybuchne, keď budem najbližšie. Takže som sa pomaly vzdal'oval, a v duchu sa modlil, nech to nie je spúšť, čo nastane. A vtedy to prišlo. BUM! Posledný rachot. Niečo veľké plechové sa ulomilo vzadu z práčky a von vystrekla horúca napenená voda. Vyliala sa z práčky na podlahu a razom zaplavila malú kúpeľňu. KURVA! Vykríkol som a priskočil k práčke. Vedel som, že najhoršie je za mnou. Tak som ju rýchlo vytiahol zo zástrčky. Práčka stíchla a zhasla. Horúca voda mi zaplavila nohy. Už som videl, ako sa pretláča von do chodby, a ide si svojou cestou. To sa zastaviť nedalo. Voda si vždy nájde cestu. Rýchlo som utekal po všetky

uteráky, ktoré som mal, a handry, servítky, záchodové papiere. Použil som úplne všetko, čo je schopné nasať vodu do seba. Nahádzal som to rovno na vodu. Potom som vzal mop a snažil sa tú spúšť dostať z podlahy. Pri tom ma napadlo, že iste zase vytopím, nechtiac, pani Hegedúšová. Och Bože, prosím, len nie pani Hegedúšová. To som si opakoval pri upratovaní. Modlil som sa a sľuboval bohu, že urobím hocičo, len nech nevytopím zas pani Hegedúšová. Myslím, že som sa aj rozplakal. Bol som celý mokrý, takže zopár deci slanej vody bolo už jedno.

Trvalo asi hodinu, než som tú vodu dal do poriadku. Skontroloval som práčku, alebo čo po nej zostalo. Vyzerá, akoby prišla z fronty, z prvej línie. Zostrelená tankom. Prádlo je, samozrejme, mokré, pretože nedokončila program. Vybral som ho a zavesil na balkóne. Vonku fúka vietor a tlačia sa sem tmavé oblaky. Dúfam, že nebude pršať. Toľko nešťastia v jeden deň by som nezniesol.

Snažil som sa potom dovolať majiteľovi. Nedvíhal, prečo by aj mal. Možno si svoju tlstú riť praží na horúcom piesku v Taliansku. Nebol tu ani pán opravár, ktorého mi sľúbil už dávno. Netuším kto to je, ale očividne sem nevie trafiť. Veď bývam v takej prdeli, že sa sem nikto nedostane. Zúfalstvo a beznádej sa mi tlačí do mysle každým dňom viac. Čo sa mohlo pokaziť, sa už asi pokazilo. Takže, horšie by mi už nemalo byť. Už len lepšie, nie?

Našiel som si kontakt na nejakého opravára práčok a zavolať tam. Príde zajtra a pozrie sa na ňu. Myslím si ale, že skonštatuje smrť a zapíše hodinu úmrtia. Určite musím kúpiť novú práčku. Nemyslím si, že mi majiteľ uverí, že som ju nenapchal viac ako som mal. Pozrel som si to podľa návodu. Môže sa do nej dať maximálne päť kíľ prádla. Podľa mojich výpočtov som tam z trucu dal aj desať. Plus voda a hurá, máme tu návod na odpálenie práčky. V dlažbe zostali praskliny po nožičkách. S tým nič neurobím. Pripravím sa na to, že budem klamať, že to tam bolo. Nemienim sa nad tým pozastavovať. Hlavné, že si techno práčka užila svoje. Išla ako na drogách. Dobrý farár by z nej určite vyhnal diabla. Na dnes mi stačilo. Idem spať. Dúfam, že ma nebude naháňať pani Hegedúšová.

12. Júla

V noci pršalo. Zaspal som od únavy a vyčerpania. Našťastie som nemal nočnú moru. Keď som sa ráno prebudil,

ešte stále pokvapkávalo. Ja debil som úplne zabudol na prádlo na balkóne. Totálne zmoklo. Je viac mokré ako bolo. Na dnes slnko nehlásia. Takže nič. Nechal som ho na balkóne. Aj tak ho nemám kam dať. Niekedy predsa musí slnko vyjsť a vysušiť ho. Počkám si. Už je to jedno. Na posteľ som si dal starú deku, ktorú som našiel v skrini. Je hrubá a hrejivá, takže perfektne poslúži. Viac nepotrebujem. Horšie je to so spodným prádlom. Všimol som si, že mi zmizlo z balkóna. Asi bol silný vietor a sfúklo ho preč. Nikde po okolí som ho ale nezazrel. Možno ho má nejaký dobrák už doma. Posledné čisté mám na sebe. Takže, musím ísť do obchodu a kúpiť si zopár párov na horšie časy.

13. Júla

Majiteľovi sa stále neviem dovolať. Tak som bol nakúpiť. Zistil som, že je tu s oblečením iba jeden obchod, a to čínsky. Tak som bol nútený si spodky a podobné veci kúpiť tam. Len dúfam, že nemám alergiu na tú umelú hmotu, z ktorej ich vyrábajú. Z plastových fliaš, odpadkov, či z čoho. Pravdupovediac som iné ako 100% bavlnené ešte na sebe nemal. Tak, snáď, to bude v poriadku.

Ráno bol u mňa aj servisný technik na práčky, ktorého som volal. Pán Pišta Báci. Tak sa predstavil. Malý útlý chlapík, s veľkými fúzami pod nosom a prepoteným tielkom vykasávaným nad chlpatým pupkom. Taký typický pán opravár. Smrdel po cigaretách a lacnom alkohole. Musel to byť veľmi intenzívny puch, pretože mám pocit, že už som si na smrad, ktorý mám v kuchyni, zvykol. Ale inak veľmi príjemný a snaživý človečik.

Keď zbadal práčku a všetky tie diely, ktoré z nej doslova vystrelili, tak si prekrižil ruky a modlil sa k Bohu. To je pekné od neho, ale podotkol som mu, že už je podľa mňa mŕtva, takže ju asi nevzkriesi. Žiaľ, sarkastický humor nebol jeho silnou stránkou, a preto sa nezasmial. Potom otvoril svoj veľký kufor s náradím a pustil sa do toho. Nechal som ho tak, veď nič viac pokaziť už nevie, som si myslel. Medzičasom som si sadol k notebooku a pracoval. Prešla asi pol hodina, keď prišiel za mnou ešte viac spotený. Pot mu tiekol po čele. Tak som mu podal vodu a ponúkol ešte čaj či kávu. Spomenul som si na pani Hegedúšovú a obraz bol zas predo mnou. Potriasol som hlavou, aby som ju vypudil spreď očí. Pán Pišta Báci skonštatoval to, čo už som predpokladal. Že sa odtrhol bubon a poškodil motor. Práčka má za sebou už nejaký ten piatok práce, a preto by bola oprava nákladnejšia ako kúpa

novej. Pousmial som sa a prikývol som. Ešte som sa ho spýtal, či nie je opravár aj televízorov. Žiaľ, nebol. Tak som mu zaplatil za jeho ochotu a odišiel.

Vrátil som sa späť k práci a snažil sa nemyslieť na to, že budem musieť práčku kúpiť. To by bol zlý sen. Pôjdem si dať dobrú sprchu. Kúpil som si nový sprchový gél a šampón na vlasy. Niečo veľmi voňané a regeneračné. Potrebujem to, lebo mám pocit, že v poslednej dobe sa smrad z kuchyne chytá aj na moje oblečenie a vlasy.

14. Júla

Myslím, že sa pokazila už aj sprcha.

Keď som sa sprchoval, bolo všetko v poriadku. Asi po pár minútach, keď teplota vody stúpala, som začul klepotanie. Vychádzalo to z potrubia v stene, za sprchou. Podľa zvukov to boli kovové rúrky, ktoré akoby rezonovali pod tlakom a vzduchom. Vtom voda začala prskať, akoby nebol dostatočne dobrý tlak vody. Vrchná ružica s kovovou tyčou sa pod tlakom rozklepala a voda sa začala farbiť do hnedá. Vyskočil som rýchlo z vane. Šmykol som sa pri tom a narazil si koleno o pokazenú práčku. Voda zo sprchy bola hnedá a postupne tmavla. Akoby sa zrazu tlačila von odpadová voda z hajzlov. Bolo to nechutné. Voda bola tak horúca, že sa z nej parilo. Utriel som si z tela zvyšný šampón a gél a obliekol sa. Medzičasom bola voda tmavo-hnedá. Sprcha sa neustále celá triasla, ako raketa pri štarte. Niečo neuveriteľné. Tak som ju rýchlo vypol. Skúsil som pustiť vodu aj v umývadle a kuchyni, ale tam tiekla pekná čistá voda. Keď som znovu vyskúšal sprchu, stále tiekla hnedá hnusoba. Tak som sa nato vykašlal a už to neriešil. Určite prečisťujú nejaké rúry z vodárne a chvíľu potrvá, než sa znova vyčistia. Počkám deň a uvidím.

Vôbec sa mi nechce do varenia. Nejako na to nemám ešte energiu, ani náladu. Tak som si zas objednal na večer pizzu. Poslíček ju doniesol až za hodinu. Bol som už príšerne hladný. Keď som sa chcel do nej pustiť, zistil som, že je skoro úplne studená. Bol som našťvaný. Tak som si ju dal do mikrovlnky, aby som ju zohrial. Na tri minúty. Mikrovlnka cinkla, pizzu som vytiahol, ochutnal a zistil, že je stále studená. Zaujímavé. Tak znovu do mikrovlnky, tentoraz na šesť minút, program som nastavil na max a pustil. Po chvíli cinkla a chcel som ju vytiahnuť, ale skoro som si obaril prsty. Tanier mal asi tisíc stupňov. Kurva drát! Skoro som ho pustil na zem aj s pizzou. Tak som zobral uterák a vytiahol ho.

Ochutnal som pizzu, a tá bola studená. Ako je to, do riti, možné? Veď tanier bol ako z pece. Tak znovu do mikrovlnky, všetko som dal na max, pätnásť minút, gril, všetky druhy ohrevu, max wattov. Už ma nasrala. Po cinknutí vyberám tanier aj s uterákom. Ochutnávam pizzu, a ona studená.

Nedokážem si už predstaviť, kde nastal problém. Pravdepodobne je celý čas problém vo mne. Tá mikrovlnka je určite úplne v poriadku. Presne takto má fungovať. To ja mám asi divný jazyk, ktorý nereaguje na teplotu. Rovnako je to určite aj so sprchou. Možno tam tá hnedá voda vôbec netečie, len ja ju vidím hnedú. A tiež práčka, chladnička, smrad, okná a neviem čo ešte.

Tak som si sadol nasratý aj so studenou pizzou k notebooku a začal jesť. Bol som hladný ako vlk, takže mi to už bolo jedno.

15. Júla

Majiteľ stále nedvíha. Pán opravár tu nebol a ja som si našiel hovno pred dverami.

Pravdepodobne sa mi nejaký pes od milého suseda vykadil rovno pred dvere. Rovno na rohožku WELCOME. Samozrejme, že som si toho nevšimol hneď, a stúpil som do toho. Práve som odchádzal na prechádzku a rozniesol som ho po výťahu a chodbe až von. Ako som kráčal ulicami, cítil som smrad. Zdalo sa mi najprv, že to vanie od domov, ale stále sa ten smrad niesol so mnou všade kam som šiel. Tak som si sadol na lavičku v parku a tam som zistil, že mám hovno na topánke. FUJ. Smrdelo to riadne. Rýchlo som zobral vetvičku a zvyšok som zoškrabal dole. Aspoň čo išlo. Zbytok som poutieral do trávy. Aj tak si asi musím umyť topánky. Keď som sa vrátil do činžiaku, smrad hovna ma znovu ovalil. Bože, bolo to strašné. Hneď som vedel, že to ja som ho nechtiac rozniesol. Tak som šiel rýchlo domov a tam som ho našiel ležať na rohožke. Malé rozšliapnuté hovno od psa. Tíško ležalo, aby si ho nik nevšimol. Nadával som ako chorá vrana. Som si istý, že majiteľ psa presne vedel, čo ten pes robí, a aj napriek tomu to tam nechal. Určite preto, lebo vedel, že tu bývam ja. Kiežby som zistil koho pes to bol. Pôvodne, po príchode domov, som mal v pláne sa na to vykašať, ale nemohol som to nechať vo výťahu a chodbe. Tak som vzal niečo z mokrých handier a s mopom som to všetko utrel.

Zbytok dňa strávim nad knihou. Aspoň si usporiadam myšlienky. Budem ale musieť použiť slúchadlá, pretože sa odniekadial ozýva hlasitá hudba a dosť ma ruší. Nedokážem udržať pozornosť a odchádza mi pointa. Snáď im to dlho nevydrží a čoskoro s ňou skončia.

16. Júla

Znova na mňa zavolali políciu.

Bol som prekvapený, keď som ich zazrel. Znova tie isté báchorky o rušení kľudu a podobne. Hneď som ich stopol, že ja som to nebol. Televízor mám pokazený, filmy pozerám na notebooku cez slúchadlá, ja som to nebol. Vravím im, že aj ja som počul tú hudbu, ale musel to byť niektorý zo susedov, ktorí bývajú vôkol. Je ich tu dosť. Zaklopte aj ostatným, nie stále len mne. Páni policajti tvrdili, že anonym, ktorý volal ich ubezpečil, že to ide z tohto bytu. Vravím im znova, ja som to nemohol byť. Kľudne si to preverte. Tak sa ospravedlnili a odišli. Toto ma fakt dostalo. Nieкто si tu púšťa nahlas hudbu a oni udajú hneď mňa. Už ma to fakt nebaví. Nasratý som riadne.

17. Júla

Vôbec som sa nevyspal. Ráno o 05:30 tu nieкто začal vŕtať do steny. Podľa hluku, ktorý bol neveriteľne blízko, predpokladám, že to bol buď sused podo mnou, alebo nado mnou. Akoby mi vŕtal v spálni, tak hlasné to bolo. Vytrhlo ma to zo spánku a začal som kričať a nadávať. Ten debil ani vŕtať nevedel a očividne mal aj vŕtačku bez príklepu. Jednu dieru vŕtal asi pol hodinu. Potom pauza, kým si vymeral ďalší otvor a ďalšia polhodina. Takto to nasledovalo také dve hodiny. Potom mal asi pol hodinu pauzu. Možno záchod, raňajky, pivo alebo káva. Kto vie. Nasledovalo druhé kolo a ďalšia hodina vŕtania. Toto bolo celé doobedie. Penil som a nadával celý čas. Nervy mi išli prasknúť. Čurák drbnutý! Bol som unavený, nahnevaný a mrzutý. Poobede na hodinu prestal. Už som si myslel, že je tomu šialenstvu koniec, keď sa spustila poobedná šichta. No jasné, veď stena je veľká, tak prečo si z nej neurobiť sieťku na komáre. Vŕtal a vŕtal. Okolo tretej poobede, som bol už tak nahnevaný, že som bol nachystaný nájsť toho suseda, a tú vŕtačku mu narvať celú do riti. Vtom prestal. Konečne.

Smrad z kuchyne pretrváva. Občas, keď zavanie prievan cez kuchyňu, sa idem skoro dovracať. Občas to vôbec necítim.

Tá zmes štipľavého a korenistého. Môj žalúdok ale zatiaľ drží.

17. Júla – v noci

Nespím. Nedokážem zaspáť. Z kuchyne počujem zvuky. Divné zvuky. Ako dupot nôh a detský smiech. Som totálne vyplašený. Nevieam, čo to je, ale mám naozaj strach. Akoby nejaké deti pobehovali z izby do izby a smiali sa pri tom. Akoby hrali naháňačku. Keď ma to zobudilo myslel som si najprv, že to je ten potkan a možno mi kradne konzervu. Ale rýchlo som zistil, že toto je iný zvuk. Bojím sa ísť do kuchyne. Hľadím von oknom a pod malým svetielkom z nočného stola píšem tieto riadky. Chcel som zachytiť svoje myšlienky, aby mi to do rána nevyšumelo z hlavy. Musím skúsiť zaspáť. Zavriem oči a budem to ignorovať. Iné mi neostáva.

19. Júla

Znova ma zobudila vráčka. Bolo 05:25 keď zavítal do steny prvýkrát a od vtedy neprestal. Ja toho debila dnes zabijem, to je isté. Normálne k nemu napochodujem, zaklopem, otvorí dvere a hneď mu jednu natiahnem takú, že ani na JISke ho nedajú do kopy. Potom mu vráčku vyhodím von oknom a bude pokoj. Znova vráta v podobných intervaloch ako pred tým. A stále s tou istou pojebanou hnusnou vráčkou, ktorá nie je vhodná na vrtanie do panelu. Ale ten debil to samozrejme nechápe, pretože je to čurák. Och bože prosím, vyslyš ma a daj mi silu ho nezabiť.

A ešte aj ten smrad. Potom, čo začal vrátať, sa smrad zo šachty znásobil. Pravdepodobne tie vibrácie rozvibrovali usadeniny a všetko sa tlačí ku mne do bytu. Potrebujem ten otvor niečím zalátať. Skúsím ho prelepiť aspoň papierom, či plagátmi. Niečím, čo nájdem.

20. Júla

Zdrbal ma domovník, aby som prestal vrátať.

Zaklopal mi na dvere a vravel, že nech s tým okamžite prestanem, lebo on má slabé srdce a necíti sa dobre, keď počuje to moje neustále vrtanie. Čo to do riti kravskej je? Prečo zo všetkého obviňujú mňa? Prečo si myslia, že všetko zlo ide z tohto bytu? Mne sa asi zastaví rozum.

Nahnevane som pánovi domovníkovi vysvetlil, že ja nevrátam. Že to vráta niekto po okolí zo susedov. On tvrdil, že to nie je pravda. Že on presne vie, že to ide z môjho bytu. Tak

sme sa hádali a každý si tvrdil to svoje. Jeho argument bol, že teraz nevrátam lebo sa s ním práve zhovámam. Čo bolo podľa neho jasným dôkazom mojej viny. Čisté šialenstvo, čo sa tu deje v tomto činžiaaku. Každá moja snaha o vysvetlenie bola márnivá a k ničomu sme nedospeli. Tak som zabuchol dvere a šiel si po svojom.

Krátko potom ako odišiel sa ozvalo vrtanie. No to si snáď robíš srandu, myslel som si. Čo za debila to môže byť.

Majiteľovi sa stále neviem dovolať.

21. Júla

V noci som zas počul potkana. A myslím, že nebol sám. Tá kurva prašivá si sem doniesla celú rodinu. Keď som vbehol do kuchyne boli porozliezani po nábytku. Veľkí aj malí potkani. Asi sedem, nie som si istý. Zažal som svetlo, a len sa tak rozprchlí po kuchyni. Chcel som rýchlo vziať metlu a aspoň jedného, dvoch, dostať, ale sú strašne rýchli a presne hneď vedia, kedy zdrhnúť. Nechali po sebe spúšť. Tie kurvy sa naučili otvárať chladničku. Konzervy boli rozkotúľané po podlahe. Smetiak prevrátený a smeti po celej kuchyni. Môj chlieb zo skrine chýbal. Celé kilo. Dokonca bol zabalený v igelite. Nevieam, či ho na šupu celý zjedli, alebo si ho odniesli po kúskoch preč. Zostali po ňom iba omrvinky. Všetky paštéty mi zmizli. Zostali prázdne konzervy. Maslo v chladničke je od chlпов. A všade sú malé chípky či hryzance. Nič podobné som ešte nevidel. Tieto potkany sú asi neuveriteľne rozumné, keď to dokážu. Ale jedno je isté. Toto je vojna.

Tak som znova odtiahol skriňu a do mriežok od ventilácie som napchal noviny. Upchal som všetky otvory. Potom som vzal plagáty a prelepil som ten otvor asi piatimi z nich. Minul som celú rolku lepiacej pásky. Dúfam, že to bude stačiť. Následne som skriňu pritlačil tesne k stene, aby nemali žiadny priestor na manipuláciu. Bol som na seba patrične hrdý a myslím si, že to bolo naposledy, čo do tohto bytu vstúpil potkan.

Idem jesť a potom oddychovať, kým nezačne ten debil vrátať. Dúfam, že dnes nie.

22. Júla

Znova ma ten debil zobudil. Znova vrtanie skoro ráno. Netušim ako dlho to dokážem znášať, ale bojím sa seba samého. Viem, že keď ma niekto strašne naserie, budem

schopný všetkého. A ten debil si o nakladačku priam koleduje. Ako mám normálne žiť? Ako mám fungovať v tomto byte? Veď sa tu úplne zbláznim.

Snažil som sa ukládať a rýchlo som si urobil raňajky, kávu a sadol som za notebook so slúchadlami na ušiach. To je jediné moje vykúpenie. Práca mi ale nešla od ruky a myslou som bol stále inde. V posledných dňoch sa mi to stáva. Ten nekvalitný spánok sa mi odzrkadľuje na myšlienkach. Musím sa s tým nejako vysporiadať.

23. Júla

Znova tu bol domovník aby mi vynadal. Stále si myslí, že ja vrtam. Kričali sme na seba a nadávali si. Ten starý chuj ma nezaujíma. Môže si myslieť čo chce, je mi to u prdele. Ja viem svoje. A to, že nevrтам ja, ale nejaký debil. Ale mám plán. Najbližšie ráno, keď bude vrтať, zavolám políciu ja. Som zvedavý, čo potom povie domovník, keď zistí, že ja som to nebol a celý čas nadával nesprávne. Pošlem ho tak do prdele, že sa na tú cestu bude tešiť.

Musím skočiť do lekárne. Potrebujem nejaké lieky na bolesť hlavy. V posledných dňoch sa mi ozvali bolesti a nemám momentálne žiaden liek. Len dúfam, že v tomto zapadákové budú mať aspoň Panadol alebo niečo podobné. Najlepšie by bol šumivý, ten mám odskúšaný. Ružové tabletky nechcem. Za žiadnych okolností si tie nekúpim.

24. Júla

Mali iba ružové tabletky. Pojebaný Ibalgin.

Keď som vstúpil do lekárne, nevedel som sa zbaviť pocitu, že tam chodia iba starí a senilní ľudia na sklonku života. Dajú si posledný ibalgin z roku pána, zjedia ho priamo v predajni ako lentilku a cestou domov zomrú. Ten čudesný zápach smrti a štipľavosti. Strašne to tam smrdelo. Lekárnička mala tiež aspoň tisíc rokov. Najskôr to bola pani, ktorá zakladala samo ľudstvo. Hneď potom ako Boh opustil zem, alebo opice zliezli zo stromu. Voči gustu žiaden dišputát.

Keď som vyslovil Panadol, skoro spadla zo stoličky, na ktorú sťažka vyliezla. Pretrela si špinavou handrou dvojcentimetrové popolníky, ktoré mala na nose a zhíkla. Áno, zhíkla. Najprv som si myslel, že od radosti, že som Panadol dokázal vysloviť. Keďže tam chodia polomŕtvi zákazníci. Ale nie. Vypleštila na mňa obe oči, na jednom som zreteľne videl šedý zákal. Je pravdepodobné, že ma ani

nevidela a orientovala sa len po sluchu. Nakoniec skonštatovala, že také drahé lieky tu nevedieme. Drahé? Aké drahé? Veď Panadol stojí 5 eur. Ak je toto drahý liek, tak aký liek má normálnu cenu? 20 centov? A akú musí mať kvalitu a účinok liek za 20 centov? Veď to ma na mieste zabije. Pečienka a obličky, keď ten liek zbadajú, tak zavrú dvere a povedia, že serú nato a odchádzajú. Zomrel by som na mieste. Ani by som sa z lekárne nedostal. Volať taxík by bolo zbytočné.

Tak som sa jej spýtal, čo mi vie dať na bolesti hlavy a migrény. Bez slova sa odšuchtala smerom za regály. Nakoniec som ju nevidel ani nepočul. Tak som čakal. Prešlo 5 minút a nič. Stál som tam ako pripечený zemiak a nevedel som, či sa niečoho dočkám. Tak som na ňu zavolať. Haló pani. Nezabudli ste na mňa?

Vtom som začul šuchot a tá babka sa spoza regálov vracala späť. Ona zaspala. Na môj dušu, určite zaspala za regálmi po ceste, ako mi išla vyhrabať liek. Do riti, kde som to? Peklo je oproti tomuto prechádzka ružovou záhradou. Sakra!

Položila na pult ružovú tabletu Ibalgin. A do riti! Keď som dvihol krabičku, začítal som na nej vrstvu prachu. Sfúkol som ju a objavila sa hmla. Tá vrstva prachu vytvorila hmlu, tak bola hustá. Keď sa prach rozptýlil preč a znovu som uvidel pred sebou popolníky babky, spýtal som sa.

A iné tabletky nemáte? Tieto mi nerobia dobre. Alebo aspoň nejaké z tohto tisícročia?

Pani lekárničke padli kútiky úst tak nízko, že som myslel, že sa jej roztrhne tvár. Keby sa pred ňou v tej chvíli postavila sama smrť, tak by sa na ňu nepozerala tak škaredo ako v tej chvíli na mňa. Tak som ustúpil, preglgol som všetky ostatné myšlienky, ktoré sa mi tlačili do úst, a radšej som si ten liek vzal. Bol som rád, že som preč z tej lekárne, lebo som mal pocit, že tam čas zastal, že každá sekunda strávená v tých priestoroch, je sto rokov vonku.

Cestou domov som tuho premýšľal nad svojím životom a prehodnocoval som hodnoty, ktoré mám a nasledujem. Uvedomil som si, že život je príliš krátky na to, aby som jeho časť prežil v tomto zapadákové.

25. Júla

Znova ma zobudilo vrtanie. Tentokrát pri mojej hlave. Aspoň som mal taký pocit, keď som vyplašene vyskočil z postele. Na pár sekúnd som si fakt myslel, že vrták už prešiel cez tridsaťcentimetrový panel a každú sekundu sa mi zaryje do hlavy. Od ľaku som začal vrieskať a skákať ako splašený. Trvalo to niekoľko minút, kým zo mňa hnev ustúpil. Dal som si rýchle raňajky a silnú kávu. V hlave mi búšilo. Cítil som, ako sa mi stupňuje tlak a keď sa neukľudním, rozbolí ma hlava. Musím urobiť všetko preto, aby som si nemusel vziať Ibalgin. To beriem ako poslednú možnosť, keď budem mať fakt migrénu.

Potom som vytočil políciu. Bol som rozhodnutý toho debila s vrtačkou udať. Zdvihla milá pani. Nahlásil som jej svoj problém. Ona sa ma spýtala, či viem aký je deň. Vravím, neviem. Dni sa mi zlievajú lebo pracujem z domu a riešim samé problémy so susedmi. Bol utorok. Vravím, dobre a čo to s tým má spoločné? Ona vravela, že cez týždeň, ak nie je sviatok alebo víkend, nie je zakázané vrtanie. A tým pádom nemôže pre mňa nič urobiť. Ani poslať hliadku. Kurva drát, vravel som si. Tak som poďakoval. Ubezpečila ma ale, že ak náhodou bude vrtať po desiatej večer, alebo cez sviatok, tak určite pošle kolegov aby pána poprosili, nech s tým prestane. To určite. A oni ako to majú vo zvyku, zaklopú zas na moje dvere.

Tak som sa rozhodol, že ho skúsím vypátrať. Vybehol som na chodbu a priložil ucho na susedove dvere oproti. Nič. Vrtanie bolo počuť, ale rovnako ako v mojom byte, takže odtiaľ to nevychádzalo. Vybehol som po schodoch vyššie. Potichu aby som nikoho nestretol. Posledné čo potrebujem je aby ma nejaký sused prichytil pri načúvaní. Tak som bol opatrný. Priložil som ucho najprv na ľavé dvere, potom na tie oproti. Nezдалo sa mi, že by tam niekto vrtal. Tak som potichu zišiel dole na poschodie pod môj byt. Najprv som skúsil jedny, potom ten byt, ktorý bol priamo pod mojím. Ale ani z toho bytu nevychádzalo vrtanie. Nerozumel som tomu. Bol som si istý, že je to jeden z týchto bytov. No ako som chodil po poschodiach, na každom sa vrtanie ozývalo z iného smeru. Bolo to strašne mäťúce. Najhoršie, že som k ničomu nedospel. Myslel som si, že najšť toho debila, čo vrta, nebude problém. Ale normálne som ho nevedel najšť. Po niekoľkých poschodiach, ktoré som prešiel, už mi bolo jedno, či ma niekto uvidí. Šlo mi len o to, najšť ho. Prebehol som celý činžiak od hora až dole a nič. Nenašiel som ho. Ten debil

s vrtačkou tu akoby nebol. Ako je to, do riti, možné? Alebo som sa načisto zbláznil a vrtanie je v mojej hlave? Som snáď psychopat? Alebo schizofrenik? Behám po poschodiach, prikladám ucho na susedské dvere a hľadám debil s vrtačkou. To znie šialene. Ale, je to pravda. Neverím tomu, že je to len v mojej hlave. Že by bol v inom činžiaku a ono sa to tak strašne ozýva, že mám pocit, akoby bol tu? To sa mi nezdá. Tomu tiež neverím. Musí na to byť racionálne vysvetlenie. V každom prípade je isté jedno. Som zúfalý. A zúfalý človek vždy robí blbosti.

28. Júla

Nespím. Netuším koľko je hodín, ale je hlboká noc. Zobudil som sa na nejaké svetlo. Posadil som sa a hľadel som do tmy, či to zazriem znovu. Vtom zablikalo biele svetlo. Na chvíľu to vyzeralo ako vzdialený blesk, ktorý osvetlil iba kuchyňu a kúpeľňu. Tak som sa šiel pozrieť k oknu. Ale nič. Žiaden blesk, žiadna búrka. Ulice boli suché a tiché. V diaľke som nezazrel žiadne búrkové oblaky. Vtom svetlo zablikalo znova. Vychádzalo to z kúpeľne. Išiel som sa pozrieť. Zapol som si svetlo v kúpeľni. Nikde nič podozrivé nebolo. Hľadal som zdroj toho svetla. Žiarovka na plafóne svietila ako zvyčajne. Tak som zhasol a čakal. Zrazu zablikalo biele svetlo nad zrkadlom. Ani som nevedel, že tam nejaké svetlo je. Znovu som si zažal, aby som lepšie videl. Nad zrkadlom som objavil led pás. Starý, už zožltnutý, led pás s piatimi led diódami. Nikdy nesvietil, takže ma nenapadlo, že by mohol blikať. Znova som vypol svetlo a led pás zase zablikal. Zapol som svetlo, prestal blikať. Vypol som svetlo, blikal. Bolo to divné a trochu strašidelné, to priznávam, ale svetlá sú už raz také. Pravdepodobne ním prechádzal nejaký skrat, ktorý ho zapínal a vypínal. Nič zvláštne. Vtom ale buchnutie. Za mojím chrbtom na chodbe. Na zem sa zošuchol obraz. To ma trochu vyplašilo. A led pás zas zablikal. Trikrát, ako morzeovka. Vravím si, dobre, čas ísť spať a nechať to na deň.

Tak som rýchlo vliezol pod perinu, otočil som sa smerom od chodby a snažil sa zaspáť. Myšlienky sa mi už ale rozutekali, melatonín ubudol, a dávka adrenalínu ma prebrala. Takže, najskôr už asi nezaspím, preto aspoň píšem. Určite sa ale o to ešte pokúsím.

29. Júla

Podarilo sa mi nad ránom zaspáť, ale samozrejme, že ma zobudila vrtačka. Ten vyjebaný debil konský ma fakt strašne

serie. Ako môže taký kus voľa žiť. Ako môže osoba s hovnom v hlave existovať? Mal by na to byť nejaký zákon, ktorý to zakazuje. Keby som mal jednu možnosť, vajcia toho sráča privrieť do dverí, neváhal by som ani sekundu. Razom by som z neho urobil dievčatko. Dokonca mám pocit, že zvýšil otáčky. Alebo si kúpil väčší a dlhší vrták, neviem. Ale decibely vrtania sú tak hlučné, že skoro nepočujem vlastné myšlienky. Sám na seba musím v zrkadle kričať, aby som niečo počul. Toto je čisté šialenstvo.

Neskôr, doobeda, zas prišiel domovník. Búchal na dvere ako zmyslov zbavený. Otvoril som s hnevom v očiach a nepustil som ho ani k slovu. Hneď od podlahy som mu vykričal, že ja nevrтам. Nech si láskavo hľadá vinníka inde a mne dá pokoj. Debil zasraný. Bude ma tu srať deň čo deň. Vyjebaní dôchodcovia, už mi lezú na nervy.

Majiteľovi sa stále neviem dovolať. Ani neviem koľkýkrát som to už skúšal. Prestal som to rátať. Snažím sa mu dovolať každý deň. Píšem sms-ky. A nič. Ani ťuk. Ten vydrbaný hajzel na mňa z vysoka serie a určite si opaľuje svoju bielu tlstú ríť niekde pri mori. Uživa si na pláži, zatiaľ čo ja tu neviem spať, riešim samé sračky, doslova, a ide mi ešte aj hlava vybuchnúť.

Musím ísť preč. Vypadnúť von odtiaľto, lebo fakt zošaliem.

30. Júla

Včera som bol úplne mimo. Nazval by som to záchvatom. Aspoň mi to tak pripadalo. Dnes som sa pustil do práce, pretože nemám nič hotové. Volal mi šéf a chcel odo mňa práce, ktoré som mal mať dávno hotové. Úplne som na ne zabudol, takže som sa hneď do toho pustil. Mám čo dobiehať. To je ten problém, že mám hlavu plnú problémov a potom zabúdam na dôležité veci. Nemám skoro čo jesť, nemám totižto čas vybehnúť do obchodu. Mnoho vecí by som potreboval z obchodu, ale žiaľ, práca je momentálne dôležitejšia.

August

1. Augusta

Dnes ma zobudilo kladivo.

Pre zmenu nie vrtanie, ale udieranie kladiva do steny. Nevieť aké veľké je to kladivo, ale ak mám hádať podľa zvukov, tak je to železný odliatok Thorovho kladiva. Ten debil už asi vyvrtal všetky diery sveta, a teraz ho napadlo, že ešte nepoužil kladivo. Asi druhá fáza. Najprv diery, potom klince. Podľa zvukov, ktoré sa ku mne šíria, sa trať raz z desiatich pokusov. Čiže nie je len debil, ale aj slepý. Slepý debil s vrtačkou a kladivom. Neuveriteľná kombinácia. Búcha a búcha ako šialený. Akoby chcel kladivom urobiť diery do steny. Strašný zvuk.

Mám taký pocit, že dnes siahnem po ibalgine a dúfam, že ma na mieste zabije. Aby som už toto nemusel počúvať.

Radšej zbehnem do obchodu, kým ešte vládzem. Potrebujem naozaj všetko. Inak budem držať hladovku.

2. Augusta

V obchode nemali skoro nič. Zabudol som, že je nedeľa a všetko už vykúpili starci a dôchodcovia, ktorí sa pred smrťou potrebujú najesť. Vzal som čo bolo. Nerobil som rozdiely. Nie som rasista. Už mi je jedno čo mi chutí a čo nie, dôležité že sa vôbec najem. Pri pokladni som zistil, že im nefungujú terminály a ja som samozrejme hotovosť nemal. Tak som tam musel nákup nechať. Sľúbil som im, že som hneď späť, tak nech mi nákup postrážia. A utekal som do najbližšieho bankomatu. Na šťastie nebol ďaleko. To, že nebol mojej banky, mi bolo u prdele. V tej chvíli to nebolo dôležité. Mrzieť ma to môže aj neskôr. Keď som sa vrátil, všetok môj nákup zase vyložili do regálov. Veď prečo nie. Poslúžte si, kopnite si do umierajúceho človečička, vy hnusoby. Tak som si prácne znovu všetko hľadal a hádzal do košíka. Predavačky na mňa zazerali, akoby som chcel kraďnúť. Cítil som sa ako posledná špina. Ešte aj malomocná prostitútko má viac hrdosti ako som mal ja. Chcel som byť čo najskôr preč. Pri pokladni som zistil, že o päť minút zatvárajú a kvôli mne nemohli zrátať kasu. Akoby som mohol zato, že som nemal hotovosť. Rýchlo som to vybavil a doslova utiekol z obchodu. Priznám sa, že som mal slzy na krajíčku a nechýbalo veľa, aby sa mi skotúľali po tvári. Cítil som sa

ako posledný zmrď. Stratený a opustený v širom svete. Realita je kurva, nakope ťa do rozkroku hneď ako uhneš pohľadom.

4. Augusta

Znova som si našiel hovno na rohožke pred dverami. A myslím, že bolo ľudské.

Niečo tak nechutné som v živote nevidel. Práve som sa chystal von, otvoril som dvere a bolo tam. Je jasné, že to urobil niekto naschvál, len aby ma odplašil. Alebo druhý variant. Niekto tu má obrovského čokla, asi ten najväčší druh psa aký existuje, dostal poriadne nažrať a omylom samozrejme, označkoval práve moju rohožku. Fuj! Vôbec som to nečistil. Rovno som celú rohožku aj s nákladom hodil do igelitovej tašky a vyhodil von do smetiakov. Trochu mi bolo ľúto mojej novej rohožky WELCOME, ale ani na okamih ma nenapadlo, že by som to po niekom čistil.

Skurvený, vyjebaný zmrď, ktorý to urobil. Zabiť ho je málo. Som strašne našťvaný. Dovtípil som sa, že ma tu nechcú, z nejakého nepochopiteľného dôvodu, a preto nemám na výber. Nájomnú zmluvu si nepredĺžim, a bude. Len sa musím dovolať tomu debilovi majiteľovi, ktorý mi nikdy nedvíha. Nasľubuje všetko, ale nič z toho sa nekoná. Ani ten debil opravár neprišiel, ktorého, že vraj, poslal. Myslím si, že ho neposlal. Nikdy to ani nemal v úmysle. Najskôr to povedal, len aby ma ukludnil. Čo mu aj vyšlo na nejaký čas. A ja, ako ten najväčší debil na svete, som ho vyčkával. Bože, ale som ja sprostý. Takto sa nechať oklamať. Keď sa mi majiteľ dostane do rúk, zahrđúsím ho holými rukami.

Dnes som si uvedomil zopár divných vecí. Kohútik, ktorý neustále kvapká v kúpeľni, skoro vôbec nevnímam. Rovnako smrad vychádzajúci z kuchyne. Akoby si mozog privykol aj na takéto rušivé elementy, bez ohľadu nato ako sú frustrujúce.

5. Augusta

Ako veľmi som sa mýlil. Dnes ma zas zobudilo vrtanie. Vyskočil som, ako vždy, z postele a nervózne prešiel do kuchyne. Ten smrad ma omráčil. Smrdelo to ako hnijúce zviera. Zápach mi vrazil do nosa a v momente mi vybehli slzy do očí. Musel som ustúpiť, aby som sa dokázal nadýchnuť. Vtedy som si všimol čierne bobky po celej kuchyni. Dal som si mokrý uterák na ústa a išiel to skontrolovať. Boli to

potkanie bobky. Tí hajzli mi to urobili naschvál. Prašiví zmrďi. Tak predsa sa dostali dnu? Videl som, že skriňa nie je odtiahnutá, ani nijak posunutá. Otvoril som ju a tam som to zbadal. Tie kurvy vyhrýzli otvor zozadu. Prešibaní sráči. Nevie, ako dlho im to trvalo, ale ja som vôbec nič nepočul. Naučili sa robiť po tichu, ako Nemci. To museli odkukať. Rýchlo som pootváral okná aby sa smrad vyvetral. Vzal som mop a mokrú handru a všetko som musel umyť a vydezinfikovať. Použil som všetky čistiace prostriedky, ktoré mi ešte ostali. Do poslednej kvapky. Tentokrát som si ale dal pozor na ruky. Čo sa mi ešte prihodí? Bože, prečo sa mi to deje? Veď nejako podobne to musí vyzeráť v pekle. Možno sa mi v pekle smejú, že ako sa trápim tu hore. Hnusáci rohatí.

Krátko potom som začul búchanie na dvere. So zúfalstvom v mysli, som šiel otvoriť. Polícia. No jasné, veď prečo nie. Že vraj sa susedia sťažovali na nadmerný hluk a smrad z môjho bytu. Tak som sa im na rovinu priznal, že mám problémy s potkanmi, ktorí ku mne chodia na večerné posedenie pri pive. Zožerú mi šunku s chlebom, napijú sa, vyserú sa mi po kuchyni a spokojne odídu preč dierou v skrini. Z pohľadu policajtov usudzujem, že mi úplne neverili. Povedali mi nech s tým niečo urobím, aby sa susedia nestážovali. Tak som súhlasil. Vôbec som sa s nimi nehádal. Už mi to bolo jedno čo hovoria. Nikto mi aj tak nevie pomôcť.

7. Augusta

Na celý týždeň hlásia búrky. Že vraj nejaká vlna zo severu, či čo. Ale nemalo by to byť nič strašné. Silný vietor nemá byť, tak by som nemal mať problém s pretakaním okien. No pre istotu zbehnem do obchodu a kúpim nejaké nalepovacie tesnenie na okná. Oblepím tým všetky okná, aby som mal istotu. Myslím, že tým ten problém môžem vyriešiť. To je posledná investícia, ktorú do tohto bytu dám.

...neskôr podvečer

Kúpil som to tesnenie, ale nemali na okná. Veď prečo by aj niečo mali v tomto skurvenom zapadákov. Mali iba gumové tesnenie, univerzálne. Vyhrabali ho zo zadných regálov. Obal z neho už nedržal ako v časoch Sovietskeho zväzu. Ale iné nemali. Tiež je podobne robené, tak by mohlo splniť účel. Dúfam. Kúpil som všetko, čo mali. Nejakých tridsať metrov. Postupne som oblepil všetky okná. Začal som,

samozrejme, tými, ktoré pretekali najviac. Snáď to bude držať. Snažil som sa to urobiť najlepšie ako viem.

Vonku sa dvíha vietor. Zatiaľ nie je príliš silný, takže sa neobávam. Mračná sa zbiehajú na obzore. Zanedlho asi udrú prvé búrky z tej vlny.

Počujem hlasitú hudbu. Niektorí zo susedov majú asi párty. Pevne dúfam, že nezavolajú zas políciu.

Debil s vrtačkou vrta ďalej. Strieda chvíle vrtania a búchania kladivom. Občas si dá pauzu na jedlo či oddych, ale inak ide nepretržite. Jedno mu treba uznať. Že je veľký pracant. Ak by som bol majiteľom bytu a najal by som si ho na prerábku, asi by som bol spokojný. Očividne mu neprekáža či je víkend, či vonku prší alebo fúka. On ide nonstop. Chce si zaslúžiť každý cent. Škoda len, že je to ten najväčší debil a sviniar, pretože používa slabé a nevhodné nástroje. Už dávno by to mal hotové. Ale takto to bude robiť celé leto.

Možno by nebolo od veci zavolať stavebný úrad kvôli statike činžiaku. Pretože takýmto nevhodným a neustálym vrtaním musí narušiť statiku budovy. A to by mohlo skončiť katastrofálne. Ak mu do vtedy nerozbijem hubu s tou vrtačkou. To by tiež vyriešilo problém.

8. Augusta

Zobudil som sa na vrtanie. Bolo asi pol šiestej ráno. Hlava mi išla vybuchnúť od bolesti, tak som si musel hneď zrána šupnúť Ibalgin. Vôbec som z toho nebol nadšený. Krátko potom som začul klepotavý zvuk v kúpeľni. Vravím si, čo to je? Zas niečo nové? Toto nepoznám. Šiel som sa pozrieť a uvidel som niečo nevidané. Myslel som si, že ešte snívam, ale nebolo tomu tak. Kúpeľňové obklady na stene sa chveli. Doslova chceli vyskočiť zo svojho miesta. Akoby ich nejaká sila vytlačala z druhej strany von. Začínalo to nad vaňou a prechádzalo stenou k stropu v asi metrovom páse. Samozrejme, že som hneď vedel, že to má súvis s vrtaním. Vždy, keď zavítaval ten čurák hlbšie, sa obklady chveli. Tu sa normálne rozpadáva kúpeľňa kvôli tomu vrtaniu. Nič také som ešte nevidel. Určitým spôsobom to bolo fascinujúce aj desivé zároveň.

Radšej som sa vybral von. Išiel som rovno do lekárne. Potrebujem si kúpiť nejaký liek na dobrý spánok, alebo čaj. Kým som ešte tu, musím normálne spať, pretože mi potom nejde ani práca. Aj tá mrzutosť by ma mohla prejsť.

9. Augusta

V lekárni mali iba Diazepam.

Veľmi ho nepoznám, ale lekárnička tvrdila, že keď budem dodržiavať dávkovanie, nemám sa čoho báť. Že, vraj, mi určite pomôže. Budem spať ako malé dieťaťko. Som zvedavý. Veľmi na výber nemám, a preto to vyskúšam. Horšie mi asi aj tak nemôže byť.

O chvíľu nato, ako som prišiel domov, začalo pršať. Zatiaľ je to len jemný dážď. Okná tesnia perfektne. Myslím, že som to zvládol dobre. Ak nepríde prudký lejak, nemal by som sa obávať. Prudké lejaky aj tak vôbec nehlásia. Síce má pršať celý týždeň, ale nemá to byť nič strašného.

Doniesol som nejaké letáky zo schránky a znova zalepil diery po potkanoch. Matne som si všimol bielej obálky, ktorá bola medzi nimi zahrabaná. Hneď ma napadlo, od koho bola, ale nemienil som ju otvárať ani riešiť. Všetko som to nadžgal dnu, najhlbšie ako som vedel. Nemyslím si, že to pomôže, ale niečo som urobiť musel. Stále lepšie ako reťazou po guľkách.

Už niekoľko dní som sa riadne neosprchoval. Bojím sa sprchy. Tečie z nej hnedá voda. Nie stále, ale v pravidelných intervaloch. Bojím sa pod ňu vstúpiť, lebo mám istotu, že práve vtedy by išla. Takže to riešim cez umývadlo v kúpeľni. Napustím si vedro vody a nalievam si ho na seba vo vani. Skoro ako v stredoveku. Bože, ako som mohol klesnúť tak hlboko na dno?

10. Augusta

Stále prší. Okná ale stále držia. Síce sa trochu dvíha vietor, ale stále v rámci normy. Žiadne prudké zmeny počasia nehlásia.

Debil s vrtačkou neustále vrta. Obklady v kúpeľni zatiaľ držia, ale majú na mále. Ešte zopár dní a samé vyskočia zo steny. Nevieť si predstaviť, čo sa bude potom diať. Ale nijako ma to netrápi. Nie je to môj byt. Ja som s investíciami už skončil.

Večer som si dal Diazepam a spalo sa mi lepšie. Len sa cítim stále trochu oťapený. Možno je to preto, že telo na to nie je zvyknuté. Vrhnem sa na prácu, to mi prospeje.

11. Augusta

Stále prší. Dážď bubnuje od kuchyne. Vôbec to nevyzerá, že by chcelo prestať. Predpovede meteorológov sú tiež pesimistické. Vietor znova zosilnel, ale ešte to stále nie je zlé. Okná držia, zatiaľ ani kvapka.

Debil s vrtačkou presedlal na pneumatické kladivo. Takže teraz už nevrta do steny, už do nej seká. To asi znamená, že chce zbúrať nejaké steny a prepojiť si miestnosti. Obávam sa toho, aké má schopnosti, pretože ak naruší nosnú stenu, tak sme skončili všetci. Celý činžiak sa zosype ako domček z kariat a všetci tu pomrieme. Nikto sa nezachráni. Jednoducho nebudeme mať šancu. Modlím sa k Bohu, aby to tak nebolo. Síce moc veriaci nie som, ale tieto posledné dni ma naučili, že z týchto príserov ma dokáže dostať iba vyššia sila. Vesmír pomáha mi.

Diazepam zatiaľ zaberá. Asi som sa zbytočne obával. Mám pocit, že som kľudnejší a lepšie spím. Aj práca mi ide. Obdržal som nejaké nové projekty a ide mi to od ruky. Takže všetko je v pohode.

12. Augusta

Nič nie je v pohode. Zobudil som sa v noci na to, že niekto zvoní. Zvonček zvonil divne, akoby ani nebol môj. Ledva som vyliezol z postele. Bol som ako omráčený lopatou. Šiel som k dverám a k telefónu. Zdvihol som slúchadlo a počúval. Vtom som si uvedomil, že mám pri uchu topánku. Tak som siahol po skutočnom slúchadle. Na druhej strane som počul tichý hluk ulice, vietor a dážď. Tak som čakal. Pomyslel som si, že sa mi to možno snívalo. Vtom sa zvonček ozval znovu. Skoro som dostal infarkt. Až som odskočil od dverí, tak som sa zľakol. Myslím, že som aj zajakal. Tak trochu so strachom v hlase som sa spýtal. Haló? Na druhej strane som počul dýchanie. Ľudské hlboké dýchanie. Niekto určite stál dole pri zvončeku a hlasno dýchal. Kurva, čo mám robiť? Kto to môže byť, teraz v noci? Premýšľal som. Vôbec som nemal v úmysle mu otvoriť. Najskôr to bude nejaký opitý sused, alebo ich známy, ktorý sa snaží dostať dnu, a ani nevie čo stláča. Seriem na to! A zložil som slúchadlo. Odpojil som telefónny kábel a bolo. Už mi nemôžu zvoniť. Pre istotu som vyskúšal ešte dvere, či mám pevne zamknuté. Samozrejme, boli. Nikdy nezabúdam zamknúť. Napadlo ma, že sa pozriem cez priezor dverí. Pre istotu, či niekto nenastúpil do výťahu. Odkryl som krytku a zahľadel sa na chodbu. Všade tma. Super, takže

nikto tam nie je. Vtom sa ale objavilo výťahové svetlo. Pomaly stúpalo šachtou. Do riti! Niekto fakt nastúpil. Žalúdok sa mi zovrel. Nevedel som sa ale odtrhnúť od dverí. Musel som vedieť, či ide sem, alebo niekam inam. Výťah vystúpil na toto poschodie a pokračoval ďalej. Uf! Vydýchol som si. Viem, že to môže byť hociktorý sused, ale predsa. V hlave som mal taký blbý pocit, že to môže byť jeden z tých, ktorí presne vedia kto som a kde bývam. Možno je to práve on, čo sa mi vysral pred dvere. Možno presne vie čo robí. Tejto myšlienky som sa už potom nevedel zbaviť. Výťah zastal o poschodie vyššie. Niekto vystúpil, odomkol si dvere a bol preč. Takže predsa nejaký opitý sused.

S blbým pocitom som sa vrátil do postele a snažil sa zaspáť, ale myšlienky mi to nedovoľovali. Ani neviem kedy som potom zaspal.

13. Augusta.

Zobulo ma kladivo. Sused búšil do klinec ako zmyslov zbavený. Znova si privstal.

Vonku stále prší. Neustále sa dážď stupňuje. Naozaj to nevyzerá dobre. Nikde ani náznak zlepšenia. Už muselo padnúť neuveriteľné množstvo vody. Záhradkári si určite prišli na svoje. Alebo, ako majú vo zvyku, budú sa sťažovať, že toho bolo moc a odplavilo im skleníky a hrantíky zo záhrad. Určite si niečo vymyslia. Záhradkárov sa nikdy nedá uspokojiť.

Keď premýšľam o noci a o tom čo sa udialo, myslím si, že to bol sen. Mám pocit, že v tom zohral rolu Diazepam. Keď som si lepšie prečítal vedľajšie účinky, našiel som zmienku o dezorientovaní a halucináciách. Takže sa nemusím obávať nočného suseda. Myslím si, že to bola nevinná situácia. Teraz cez deň sa veci vidia jasnejšie.

Práca mi ide od ruky. Pomaly ju mám hotovú. Možno, keď mi vyjde čas, sa vrhnem na ďalšiu. Len aby som zabil čas.

Majiteľovi sa dovoliť neviem. Stále rovnaký scenár. Ale som rozhodnutý, že odtiaľto odchádzam hneď, ako to bude možné.

15. Augusta

Netuším čo všetko sa stalo, lebo mám výpadky pamäte. Spíšem ale chronologicky to, čo si pamätám.

Je hlboká noc. Dážď bubnuje neuveriteľnou silou z každej strany. Vietor je naozaj silný. Čiže, predpovede meteorológov vôbec nevyšli. Hlásili klasický dážď a prišla apokalypsa. Vôbec sa im nedá veriť. Dažďová voda strieka cez okná. Ani jedno okno netesní. Dnu sa leje voda snáď po litroch. To moje gumové tesnenie najskôr nevydržalo. Ako som bol ale sprostý, keď som si myslel, že to pomôže. Celý vesmír je proti mne. Všade pod okná som nahádzal všetky uteráky, všetky šaty, proste hocičo čo dokáže nasať vodu. Aj tak to nestačí. Počujem, ako voda steká z parapetov po stene na zem. Už sa tvoria veľké mláky pod oknami. Za chvíľu to tu bude zatopené ako v akváriu. Blesky udierajú každú minútu. Občas mám pocit, že to nie je blesk ale pneumatické kladivo. Že by ten chuj teraz vrátil? Je to vôbec možné? Alebo sa so mnou pohráva moja myseľ? S určitou neviem nič. Večer som si vzal omylom Ibalgin na hlavu a Diazepam na spánok. Predošlý Diazepam spôsobil výpadok pamäte a ja som vlastne zabudol, že som si Ibalgin vzal. Až keď bolo neskoro. Už bol dávno v tele. Náhoda je blbec.

Preto je možné, že niektoré veci môžu byť halucinácia. Ale dažďová voda, v ktorej sedím, mi príde reálna dosť. Mláky spod okien sa natoľko zväčšili, že sa spojili v jednu obrovskú a pokryli podlahu a koberce. Momentálne sedím učupený v rohu izby a snažím sa prečkať tento koniec sveta.

Z diaľky počujem hudbu. Hlasitú hudbu. Znie to ako párty, ktorú mal niekto pred pár dňami. Ale tiež som si nie istý, či to je reálne. Rozoznávam tóniny pesničky od skupiny Guns N' Roses – Knockin' on Heaven's Door. Zaujímavý výber pesničky na tak krásnu noc.

Vždy, keď zavriem oči, vidím pred sebou chlpatého bobra pani Hegedúšovej. Nevie sa toho zase zbaviť. Myslel som si, že už to mám za sebou, ale vrátilo sa to. Hnusák Diazepam to vyhrabal z útrov mysle. Možno som sa s ňou mal vyspať a nemal by som teraz problém. Najskôr by som sa hneď po sexe povracal, ale netrpel by som nočnými morami. Urobil by som jej to ako správny chlap. Veď som ju chuderu odmietol. Úbohá babička. Ak to tu dážď zatopí, možno u nej zaklopem.

Po celom tele mám červené škvrny. Napadlo ma, že je to buď reakcia na to čínske prádlo alebo žalúdočná nevoľnosť kvôli Diazepamu. Môže to byť oboje. Svrbí to. Nechcem sa ale škriabať, pretože sa to určite zhorší. Som si istý, že je to ten najmenší problém, ktorý momentálne mám.

Bojím sa ísť do kuchyne. Preto sedím tu v bezpečí v rohu izby. Z kuchyne vychádzajú divné zvuky. Rozbíjanie tanierov, príbor, ktorý niekto zhadzuje, buchotanie a piskot. Myslím si, že potkani vtrhli do kuchyne a robia si párty. Holdujú šunke. Možno oni púšťajú tú hudbu. Podľa zvukov ich ale musí byť aspoň dvadsať. Predpokladám, že sú to tie najväčšie exempláre z okolia. Možno nový druh. Ludožrút. Znejú naozaj hrozivo. Myslím si, že do kuchyne už nikdy nevkročím a ak vyššie sily dovoľia, hneď ako zo mňa Diazepam vyprchá, utečiem. Tak rýchlo budem utekať, že mi podrážka zhorí.

Nezniesiteľný zápach sa nesie celým bytom. Silný vietor asi prefúkol poriadne šachtu a stúpačky. Akoby vytekli kanalizácie na podlahu. Zdvíha sa mi z toho žalúdok.

Z kúpeľne počuť klepotavý buchot. To sa určite obklady uvoľnili a vystreľujú. Jedna pekne po druhej. Počujem aj sprchu. Asi sa zas zmenil tlak vody. Počujem ako sprcha prská. Som si istý, že z nej strieka hnusná hnedá vriaca voda. Postupne zalieva kúpeľňu a dopomáha obkladom na ich ceste za lepšími zajtrajškami. Čochvíľa to tam celé vybuchne, pod tým nahromadeným tlakom.

Niekoľko búši na dvere už asi pol hodinu. Asi to bude zas polícia. Najskôr sa na mňa zas nejaký sused sťažoval, že mi tečie voda do bytu, príliš hlasno. Alebo, že zhadzujem naschvál príbor na zem v kuchyni. Prípadne, že dýcham príliš hlasno a oni starí nevedia spať. Alebo tiež, že vytápam susedov dažďovou vodou, ktorá sem strieka ako z hadice. V tejto chvíli je možné všetko.

Niekoľko ale naozaj búši na dvere. Ale ja nemám v úmysle otvoriť. V tomto stave by tam mohla stáť aj smrť s vrtačkou v ruke. To nemienim riskovať. Pri mojom šťastí by to bola pani Hegedúšová v župane. Určite ma počula premýšľať, a tak nažhabila bobra a prišla zaklopať.

Pred asi hodinou som bol na záchode. A keď som spláchol, voda slabo odtekala. Tak som to skúsil znovu, a už neodtekala vôbec. Len málo chýbalo, aby sa nevyliala. Do riti kravskej, ako je možné, že tu nič nefunguje? Tak som ho nechal tak a dúfam, že sa to samo nejako vyrieši. Môže prudký dážď ovplyvňovať odtekanie v záchode? Mám pocit, že to súvisí.

Matne si spomínam na jednu vec z predošlého dňa. Že som kričal a nadával ako chorá vrana, keď sused nechcel prestať vrtať. Nie a nie prestať. Vtom sa náhle utíšil. A ja som si vravel, že konečne sa vesmír obrátil aj ku mne. Vtedy

niekto zaklopal na dvere. Tak som otvoril a tam stál on. Ten sused s vŕtačkou v ruke. A ten debil si prišiel vypožičať vŕtačku odo mňa. Lebo tú jeho pokazil. Myslel som, že ho v tej chvíli zabijem. Poslal som ho do riti a zabuchol dvere. Na viac si nepamätám z toho dňa.

Neviem či to bolo dnes alebo včera. Celé sa mi to prelína. Možno sa to neudialo vôbec. Fakt neviem.

V kuchyni vyzváňa môj mobil. Nepamätám si, že by som ho tam nechával, ale keďže tu nie je, tak musí byť tam. Do kuchyne ale nejdem. Netuším prečo by mi volal niekto v noci. Najskôr je to aj tak výplod mojej fantázie. Srať na neho. Nech ho zožerú potkany. Možno si potkany objednali pizzu. Zjedli všetko čo som mal a nestačí im to. Takže pizza príde vhod. A teraz volá poslíček z Woltu, že je už dole. Ale ja to platiť nebudem.

Búšenie na dvere neustáva. Znie to ako by sa sem niekto dobýjal. Začul som slovo polícia, ale neverím tomu. Pravdupovediac dážď a vietor je tak silný, že okrem toho nepočujem skoro nič.

Momentálne sa pripravujem na koniec sveta. Myslím, že práve nastal. Neverím tomu, že normálny dážď môže takto striekať do bytu. Som celý mokrý. Od hlavy až k päte. Klepem sa od zimy, lebo voda, v ktorej sedím, je ľadová. Ten niekto, kto búši pri dverách, sa každou chvíľou dostane dnu. Pánty dlho nevydržia. Potkany už dojedli, čo bolo. Aj tak som toho moc nemal. Možno akurát skúšajú, ako otvoriť dvere, aby mohli vtrhnúť aj sem. Je dosť možné, že sa tu naraz stretnú všetci. To bude párty. Jedna lampa už začala blikať. Asi

elektrické výpadky. Buď za to môže dážď, ktorý stiekol do zástrčky alebo blesky, ktoré udierajú čoraz bližšie. Chcel som vstať, ale necítim si nohy. Diazepam ma úplne opantal. Zavierajú sa mi oči a nevládzem už ani sedieť. Ide na mňa spánok. Sťažka udržím viečka otvorené. Asi sa tomu poddám. Možno, keď sa zobudím, bude dobre.

19. Augusta

Hotelová izba č. 125

Presťahoval som sa do hotela. Všetko je tu čisté a upravené. Raz denne sem chodí upratovačka. O nič sa nemusím starať. O všetko je postarané hotelovou službou. Mám okno s výhľadom na park. Všetko tu vonia, všetko tesní ako má. Nič nekvapká, nič nepreteká. Všetko ako má byť. Je to tu perfektné.

Z toho nájmu som odišiel hneď ako som sa prebral. Bola tam spúšť, ale ani som to nevnímal. Obliekol som sa a rovno som šiel preč. Kľúče som nechal vo dverách, keby sa tam majiteľ chcel dostať. Nájomná zmluva mi končí až o rok ako som sa dozvedel. Zabudol som si ju na začiatku prečítať poriadne. Takže si musím platiť nájom aj tento hotel. Nevadí.

Majiteľ mi vyvoláva každý deň. Asi objavil tú spúšť. Tentokrát ale ignorujem ja jeho. Tak ako on ignoroval mňa. Ale vôbec mi to neprekáža. Som vyrovnaný a šťastný. Minulosť som nechal za sebou a hľadím iba do jasnej budúcnosti. Práca mi ide od ruky a spí sa mi vynikajúco. Nikde nikto nevráta, nebuche. Všetko je skvelé. Milujem to tu.